

in deze kamer waarin ik, met een breekijzer in mijn hand, *a minor threat*
en zingend, wed op een renpaard, een vuist bal, een wolf whistle oefen
mijn borsten verwijder en mijn stropdas strak trek

waar we een bed plaatsen van drijfhout en spinrag, voor wanneer de lichamen
die, verstopt van medicatie, bijwerkingen, bijeenkomen achter de lakens, in een
opwelling roepen: ik duizel en ik spuw en ik accelereer, ik zal in wanen gebracht worden
maar floreren in de overwinning

we zullen de brokstukken niet saneren maar een boomgaard planten, abrikozen uitdelen

ondertussen rennen we als mieren, de materialen bovenhands tillend langs wegen en door
ruïnes, we barricaderen hun deuren vanuit deze bedden, voor even mijn wangen vol
stoppels en mijn handen bewapend met gif van doktersadviezen, opake misdiagnoses en
ergens klinkt een sirene, *hands bleed*, het geluid sneller dan het lichaam uitgetrokken kan
worden voor nader onderzoek, *body please*

en ik zal me niet scheren voor de climax, split mijn kern tussen de gekken als chronische
verzamelaars met uit hun handen groeiende archieven, seizoensgroenten, magazines, de
gekken die schilderijen met gouden lijsten teruggeisen, gebeurtenissen die zich gelijktijdig
afspelen met de val van een regime, gevangenen die uitgeleend worden, een dreigbrief, niet
als correlatie maar met voorbedachten rade

er groeien gedichten in de plooien van mijn buik

ik groei uit de muren, de vloeren die me opgelegd worden, plekken waar ik niet mag roepen
dat ik thuis ben, dat de deur op een kiertje stond en ik dat zo waardeerde:
iemand die wacht, *animal in a dream*

een lichaam tikt een ruit in, ik zie hen rennend omkijken naar de spinnen die volgen, die een
das weven om hen te beschermen tegen vrieskou; tegen mannen die speeches houden
tussen rafelend goud, puin achterlaten, groeiend tot de uithoeken van hun kettingzagen
verloren tussen de lagen geluid

ik zie het lichaam omkijken naar de ziekte die ons gevonden heeft, die ons opjaagt alsof
iemand na ons nog in de lichamen moet rusten, *I see them circling, recreate the hurt*

you can wait your turn or you can spill your guts again, ook de arbeiders worden omsingeld
de productieverhoudingen uit hun voegen gerukt en iedere statische orde vervalt tot stof
omgebogen tot egale massa met de verklaring van gekte die gedragen wordt in partikels
ontvankelijk voor dragers die zich los wanen van de stenen omheining

dit is de geschiedenis van hun machines, dit is hun hyperkapitalistische sprookje
hier wordt de instructie gegeven in een lijn te staan en af te wachten tot je opgeroepen wordt
hier kan niks meer breken want hier is alles al gebroken en in de val van het imperium liggen
de gekken met vingers vervlochten wetend hoe ze kleding, snaarinstrumenten of webben
kunnen repareren, waar ik zoek naar betekenis in de afwezigheid van jou en je beloftes

iemand probeert binnen te dringen door het raamkozijn, roept: gesticht!

een blauwe reiger staat met zijn poten uit te rusten in de glasscherven van de gebroken ruit

het trekt door mijn lichaam, dit geluid, het groeiende tumult dat als een plankwolk overtrekt een hond rent met staart tussen zijn benen de hoek om, langs muren gebouwd van zandzakken en intact gebleven explosieven, neergedaald en verzameld als veren, mijn maag ligt in foetushouding, wachtend op het afnemen van externe druk met elke geluidsgolf die doorbroken wordt, er worden wapens uitgedeeld, iets transcendeert voorbij mijn handen, *not even nothing can be free of ghosts*; ik grijp naar een pikhouweel, naar granaatontstekers, naar een knuffel die de hond in paniek heeft achtergelaten

we bewegen gehaast langs de randen van gaten en balanceren zonder te weten of er iets schuilt in de leegte, gecamoufleerd als performative breach, als spiegelbeeld met snelgroeiende baardharen en we delen stropdassen uit, vloeien om punten van herkenning te verstoren; er is een disbalans en we schuilen achter de datastromen die voortkomen uit hun onvermogen om te zorgen, hacken in afgeschermd bedragen en aandelen tot we het begin kunnen loskoppelen van het einde, tot de lineariteit opbreekt voor een toename in entropie

we groeien zwermintelligentie maar zijn afhankelijk van wettelijk bepaalde agency, de lijnen in onze handpalmen, een liquide manier om geld te doneren

onze lichamen opgerekt langs de muren van het gekkenhuis en we hanteren definities van kogels, onderschattend dat wij ook onze vingerafdrukken op wapens kunnen neerleggen; te druk ons tot kind te maken om te zien dat er in de momenten van onrust in het geheim gedanst wordt, dat ons protest ritmisch is

een noodtoestand, uitgeroepen om zich in soevereiniteit te kleden maar ik zie dat hun lijf net zo rilt als dat van mij, hun poging informatie te vernietigen in decoherentie leidt enkel tot migratie, de gekken weten hoe ze voorbij de tijd moeten reiken, waar de subruimte is en welke route af te leggen valt, weten dat ze het mij en andere nieuwkomers zullen leren onderweg zullen aanwijzen: hier is een definitie van terrorisme

vermoeid en zwaar droom ik hoe ik wederom in een ziekenbed word geplaatst, hoe mijn lichaam onderzocht wordt, niet om klachten te verminderen, maar om te voorkomen dat er iets zal groeien in mijn baarmoeder en ik vrees het fantoom dat zich voordoet als realiteit

de gewrichten vouwen zich uit tot scherpe punten, er wordt getrommeld, een lied vooraf gezongen; *spread love, learn to bleed* in strak afgebakende grond, er worden geen excuses gemaakt maar tersluiks worden de wetsvoorstellen herschreven om de misdaden, de puriteinse accenten, hun hobbelpaarden te beschermen, wij moeten hun dromen nog opschrijven, *fuck and work if you're lucky!* en terwijl de machten beschuldigingen wegstrijken reiken ze elkaar een scepter, een kroon, een woning, een alibi, een oorlogsmisdaad

we're running out of soil to bury the dead, maar ze plakken opnieuw postzegels op warmtecamera's, onderdelen van oorlogsschepen en granaatontstekers, drukken het door brievenbussen en trekken naar echokamers in de buiken van mensen die een draagzak om hun lichaam hebben gebonden, hier groeit de massa, hier groeit de vijand achter de muren vandaan en ik zie het oppakken van wapens terwijl de gekken een rectificatie van de geschiedenis schrijven in de woorden van Hind Rajab, Arent Gans, Marsha P. Johnson, in de woorden van spookverschijningen die nooit een naam hebben gekregen en langdurig rusten in de deuropening, we schrijven een uitweg voorbij muren, voorbij rechtzalen of lege hulzen en ik breng papier en inkt en tulpen om onze ogen opnieuw te laten wennen aan kleur

ter nagedachtenis aan, opdat we nooit mogen vergeten, in herinnering van, never again dat we nimmer vergeten wat hen is aangedaan; zo stond het gedocumenteerd, zo wordt het doorgekrast door de mannen die bewapend zwoeren de monumenten te onderhouden, de geschiedenis krult zich op onder hun uitvoerende macht

maar wanneer er gesproken wordt over mobilisatie: man in uniform, de deur opengetrokken en wapenstok, bovenhands, gericht en precies uitgerekend, een getekende lijn tussen stok en hoofd, een schreeuw met open wond en rood dat uitmondt tussen het gruis in de krater overkapt door tenten en slingers en de huid te zacht om te aaien maar baldadig steken ook de aan bed gebonden gekken een vuist op; er volgen dagen waarop niemand wat zegt en we kijken naar borstkassen die ritmisch op en neer bewegen, tot er wordt afgeteld, tot er iets naar de muur wordt geworpen door de schim in de deuropening en we roepen de tijd op niet te verstrijken maar te pulseren; ik vind een herkenningspunt tussen de gaten in het geluid, ik vind een plek met de juiste vochtigheidsgraad om mijn lichaam te laten vervellen

ik verander van massa in energie, van energie in massa, raak vrijwillig verstrikt in paradoxale webconstructies en verknoopte kabels waar ik elektrische lading doorheen hoor stromen maar ik voel dat het zal imploderen en dat dit de piek is voor de val, *buildings burn, now you got new pavement*, de zwaartekracht trekt en iets daarbuiten duwt en ik heb geen keuze maar accelereer, ik accelereer, ik slijt en erodeer tot ik puur energie word: ik hoef niet terug te keren